

คนมีบุญจึงเจริญกรรมฐานได้

พระราชสุทธินิพนธ์

P7002

ท่านสาธุชนที่รัก โปรดตั้งใจฟังอย่างจริงจัง ด้วยกายานุปัสสนาสติปัฏฐาน มีการเดินจงกรมก่อน ยืนหนอห้าครั้ง กายยืนรู้ กายนั่งรู้ กายนอนรู้ กายเลี้ยวก็รู้ อยู่อย่างนี้คือตัวกำหนด กายอยู่ตลอดเวลา กำหนดว่ายืนหนอห้าครั้ง ก็คือพิจารณา **ตบปัญจกกรรมฐาน** ขณะที่เรามีปัญจสาขาอยู่ในครรภของมารดาเจริญเติบโตมา ถ้าพ่อมีบุญแม่มีบุญได้เจริญกรรมฐาน ลูกออกมาจะมีบุญวาสนาด้วย สมองกลดลบันดาล ลูกก็มีปัญญา ถ้าพ่อมีเวร แม่ซำมีเวรสร้างเวรสร้างกรรมกันมา ลูกจะมีสมองดีไม่ได้ ออกมาก็เป็นคนใบ้ เสียจริตผิดมนุษย์ เป็นคนปัญญาอ่อนไม่สามารถจะสอนให้เขาดีได้ นี่แหละกรรมมาจากพ่อแม่

เพราะฉะนั้น การเจริญพระกรรมฐานทำให้สะสมบุญ ทำให้มีคุณประโยชน์ถึงบุตรของตน อันนี้พระพุทธเจ้าสอนไว้ ที่เราสวดมนต์ว่า “กัมมทयाโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสโรณ ยัง กัมมัง กริสสามิ ปาปะกัง วา” ท่านทั้งหลายเอ๋ยที่เราสร้างบุญสร้างบาปกันมาเอง นี่แหละพ่อแม่สร้างความไม่ดีให้กับลูก ทำความไม่ถูกให้กับหลาน เวรกรรมก็จะโยนให้กับลูกของตน จุดมุ่งหมายอันนี้ นี่แหละปัญจสาขา แยกออกมาจากท้องของมารดา บางคนก็ออกมาเมื่ออ่อน ขากิ่งอ่อน แถมหัวโตมีน้ำอยู่ในสมอง แล้วก็อยู่อย่างป็นทุกข์ บางคนก็เป็นโรคตับโรคไต ก็เนื่องจากพ่อแม่สมประดีสร้างปาณาติบาตมา ใจดำอำมหิตเหี้ยมโหด ทารุณดุร้าย ลูกก็จะเป็นอย่างนี้ ออกมาอาการ ๓๒ ไม่ครบ เอาดีไม่ได้เป็นอย่างนี้เป็นต้น

นี่แหละ ท่านทั้งหลายที่มาปฏิบัติกรรมฐาน นับว่าเป็นโชคดีของท่าน ท่านมาสร้างกำไรชีวิต ท่านมาสร้างข้อคิดให้กับตัวเอง ท่านทั้งหลายเสียสละมาเถิด จะประเสริฐในวันข้างหน้า ไม่ต้องเสียเงินเสียทองมากมาย อาตมาไม่เก็บเงิน ที่อยู่ที่ไม่ต้องเช่า ข้าวก็ไม่ต้องซื้อ อาตมาเลี้ยงเอง ไม่จำเป็นต้องมาออกค่าไฟฟ้าให้กับอาตมาหรอก อาตมาทำบุญกับโยม อาตมาเสียสละ ชาติเหลืออาตมาออกให้

อุตสำหรับพิจารณาโยมให้มาสร้างความคิดถึงเช่นนี้แล้ว โยมยังไม่สนใจก็เป็นที่น่าเสียดาย เพราะเป็นบาปกรรมของโยมเอง บุญมีแต่กรรมมาบัง ทำให้มาสร้างความคิดไม่ได้ มีมารายด้วยกัน เชิญชวนเท่าไรก็ไม่มา นี่แหละ กรรมมันบัง เหมือนกับคนจะถูกรถชนตาย กรรมมันบัง

ทำให้ไม่เห็นรถ ทำให้รถชนตัวเองตาย เราขับรถชนคนตาย กรรมมาบังทำให้ไม่เห็นหรือตัดหน้ารถอย่างกระชั้นชิด เราก็อชนเขาตายเพราะเวรกรรมตามสนอง จะต้องชนตรงนี้ด้วย แล้วเขาก็ต้องตายตรงนี้ด้วย แล้วเราก็ต้องตายตรงนี้ด้วย นี่เหตุการณ์ตายตัวแล้ว เป็นกฎแห่งกรรม ถ้าท่านเจริญกรรมฐานท่านจะรู้ว่าเราสร้างเวรกรรมอะไรมา

ท่านสาธุชนทั้งหลายเอ๋ย คนที่มีบุญถึงจะทำกรรมฐานได้ พระพุทธเจ้าทรงสอนว่ายอดสูงสุดที่เป็นมรดกโบว์แดงของเสด็จพ่อของเราคือ กรรมฐาน แต่สาธุชนทั่วโลกจะทำเหมือนกันไม่ได้เพราะนานาจิตตัง ต่างเวรต่างกรรมกันมา บางคนมาจากนรกมาเกิดในโลกมนุษย์ไม่สามารถเจริญกรรมฐานได้ เข้าวัดก็เดินผ่านไปผ่านมาเพราะกรรมมันบังจิตใจ คือทรมานทรมานอกตัญญูต่อพ่อแม่ตลอดมา คนประเภทนี้จะเจริญกรรมฐานไม่ได้ ถ้าเจริญกรรมฐาน ต้องออกแตกตาย เพราะคิดไม่ดีกับพ่อแม่ คิดจะฆ่าพ่อฆ่าแม่

เมื่อเร็ว ๆ นี้ฆ่าพ่อตาย บอกให้มาเจริญกรรมฐานมันร้อนหมด พอเข้าวัดทนไม่ได้ต้องเอารถออกไป นี่เรื่องจริงที่วัดนี้ ฆ่าพ่อตายแล้วแม่เขาสงสารลูกเขา อุตส่าห์พาลูกมาจะเจริญกรรมฐาน นี่โยมเห็นไหมกรรมมันบังร้อน พอรถมาถึงวัดอัมพวันเข้าวัดไม่ได้ ร้อนหมดเลย ปวดหัวเข้าไม่ได้ แม่นึกว่าผีพ่อสิงเลยเข้ามาบอกอาตมาว่า หลวงพ่อช่วยดูลูกชายสิผีพ่อเข้าสิงไหม เปล่าเลยเวรกรรมมันตามสนอง ปิตุฆาต มาตุฆาต ห้ามสวรรค์ ห้ามนิพพาน **นี่ฆ่าพ่อขอฝากไว้ทำกรรมฐานไม่ได้แน่** เลยก็ต้องหันรถกลับนี่เรื่องจริงที่วัดนี้ ผ่านมาสิบกว่าวันมานี้เอง คนประเภทนี้ไปสวรรค์ไปนิพพานไม่ได้

ดังเช่นอหิงสกะ ลูกของบุโรหิตาจารย์ จะไปฆ่าแม่คือ พราหมณี จะเอานี้วามบุชชาครู พระพุทธเจ้าจึงสกัดกั้น ว่าอหิงสกะเป็นคนมีบุญวาสนาจะสำเร็จมรรคผลนิพพานเป็นพระอรหันตชีนาสพ พระพุทธเจ้าจึงเสด็จไปบิณฑบาตขอว่า อย่าไปฆ่าเขาเลยอหิงสกะเอ๋ย สมณะหัวโล้นหยุด ข้าจะฆ่าเจ้าเอานี้วามบุชชา เหลืออีกนิ้วเดียวครบพันนิ้ว หยุดนะสมณะโล้น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็หันมาบอก อหิงสกะเอ๋ย เราหยุดมานานแล้ว เจ้ายังไม่หยุด คนผู้มีปัญญาได้ทราบทั้งดาบตันที “อ้อ! พระพุทธเจ้าได้หยุดทำความชั่วมานานแล้ว เรายังไม่หยุดทำความชั่ว เลยทั้งดาบตันที นี่เห็นไหมจะไปฆ่าแม่พราหมณี คือแม่ให้กำเนิดเกิดมา เห็นชัดเจนแล้วอหิงสกะเลยได้บวช มีนามว่า พระองค์คุลิมาล สำเร็จมรรคผลนิพพานได้

นี่ขอฝากญาติโยมไว้ไปสอนลูกหลาน อย่าคิดไม่ดีกับพ่อแม่เลย ไม่ต้องถึงกับฆ่าหรืออกแต่คิดว่าพ่อแม่เราไม่ดี จะทำมาหากินไม่ขึ้น เจ็บ ท่านต้องแก้ปัญหาหาก่อน คือ ถอนคำพูด ไม่ขอสมานลาโทษพ่อแม่เสีย แล้วมาเจริญกรรมฐาน รับรองสำเร็จแน่ มรรคผลเกิดแน่ **ถ้ายังด่าพ่อด่า**

แม่ทิ้งไว้ แล้วมาเจริญกรรมฐาน อาตมาขอเจริญพรว่า เจริญไปอีกร้อยปีก็ไม่ได้ผล เพราะ
เวรกรรมตามสนอง

หากท่านทั้งหลายเคยตำหนิผู้มีพระคุณ ถอนคำพูดแล้วขอสมมาลาโทษเสีย ท่านจะได้ผล
จากการเจริญกรรมฐานทันที เหมือนพระภิกษุต้องแสดงอาบัติให้บริสุทธ์เสียก่อน แล้วมาเจริญ
กรรมฐานจึงจะได้ผล เช่น แม่แแต่้มอยู่ที่บ้านเตาปูนใต้วัดสว่าง เจริญกรรมฐานมาตั้ง ๗-๘ ปีไม่ได้
ผลเพราะเรื่องอะไร อ้อ! แก่ด้าสามีแก่ที่เป็นปลัดอำเภอชื่อ ปลัดเขียว แม่แแต่้มด้าฝัวเก่ง มา
ปฏิบัติคราวรุ่นแม่ใหญ่ บอกแม่แแต่้มเอี้ย ขอโหสิกรรมเสีย บอกดวงวิญญาณให้อุโมทนาต่อ
พระสงฆ์ด้วย หลังจากนั้นก็ขอโหสิกรรมให้ดวงวิญญาณรับทราบ ว่า พ่อเอี้ย ฉันขอสมมาลาโทษ
กายกรรม วาจากรรมต่อดวงวิญญาณ ขอพระสงฆ์รับทราบ อุโมทนาแล้วยะธาตัพพีให้ ตั้งแต่นั้น
มาแม่แแต่้มเข้าผลสมาบัติได้ เจริญกรรมฐานได้ผลวันนั้นเลย

นืออย่างแม่แแต่้มไม่มีเจตนาด้าสามีให้เสียหาย เป็นเพราะปากมันเคย เคยถามแม่แแต่้มด้า
สามีจริงไหม จริงเจ้าคะ ฉันนี้ปากไม่ดี ชอบด้าเขา แล้วเขาก็ไม่เถียงฉันด้วย เขาเป็นลูกไล่ฉัน
เท่านั้นทำกรรมฐานไม่ขึ้นมา ๗-๘ ปี เลยขอโหสิกรรมแล้วก็หายไป แล้วแม่แแต่้มก็เข้าผลสมาบัติ
ได้ นั่งได้ตั้ง ๘ ชั่วโมง แม่ใหญ่ทราบดินะ แม่แแต่้มได้สิ้นชีวิตไปแล้ว ก่อนตายแกบอกอาตมาต้อง
ไปนำศพ ทั้งที่อาตมาป่วยหนักก็ต้องไปนำศพแกไปเมรุ แล้วแกตายอย่างไร แก่ตั้ง ๘๐ กว่าร่วม
๘๐ แล้วตายแบบไหน เรารู้ว่าแกต้องตกบันไดตาย เพราะเมื่อก่อนแกผลักฝัวแกตกบันได นี้
ชัดเจนไหม ผลักฝัวตกบันไดฝัวเลยหัวที่มลงไป เท่านั้นแหละทำให้แม่แแต่้มต้องตกบันไดตาย ขอ
ฝากไว้อย่าสร้างเวรสร้างกรรมเลย

อีกบ้านหนึ่งพ่อมีเมีย ๔ คน มีลูกเมียหลวงติดตามพ่อไป แล้วมาบอกแม่ แม่ก็บอกพ่อเจ้า
ไม่ดี ลูกก็กลับไปด้าพ่อหาว่าพ่อไม่สงสารแม่ของตัว แล้วก็มาบวชที่วัดนี้ บวชแล้วเดียวเป็นโน้น
เป็นนี้ ปวดหัวไม่พัก เป็นโรคจะกลายเป็นคนวิกลจริต อาตมาดูกฎแห่งกรรมแล้ว ถ้ามานี้พ่ออยู่
ที่ไหน บอกพ่ออยู่กับเมียโน้นเมียนั้น แล้วก็เคยด้าพ่อใหม่ บอกเคย พ่อทำแม่ผมเจ็บใจ ผมก็ด้า
เอา นี้แหละไปบวชก็ไม่ได้ผล ไปถอนคำพูด ไปขอสมมาลาโทษกับพ่อเจ้าเสียแล้วเจ้าจะมาเรียน
มานั่งกรรมฐานได้ผลแน่ ๆ คนที่ไม่ได้ผลเพราะกฎแห่งกรรมตามสนอง

กรรมฐาน

อาตมาเคยแก้สองสามีภรรยาที่วัดนี้ละ ภรรยา ก็บอกว่า ไปด้าสามีว่า “ไอ้เหี้ย ไอ้เหี้ย”
หรือ “อาเฮี้ย อาเฮี้ย” ด้าอยู่ทุกวัน แล้วสามีก็ไม่รู้จะแก้อย่างไร ก็ลุ่มใจตลอดมา อาตมาเลย

สงสารเขา เลยบอกให้สามีมานั่งกรรมฐานเถอะ เลยสามีก็พักร้อนมา ๑๐ วัน มานั่งกรรมฐานที่วัดนี้ นั่งเจริญกรรมฐาน จิตใจก็เป็นกุศลเลยแผ่เมตตาให้ภรรยา ภรรยาจะได้รับหรือไม่ก็ตามใจก็ได้ปัญญาไปแก้ภรรยาให้เป็นคนดีได้

นี่แหละกรรมฐานแก้ปัญญา แก้กรรมได้ ภรรยาคนนี้ดูมาก สามีต้องเป็นเบี้ยล่าง ค่าอาเฮียทุกวัน ทำไม่ดีก็อาเฮีย อาเฮีย ค่าทุกวัน แต่สามีก็ขี้ม ไม่รู้จะแก้ได้อย่างไร ทำอย่างไรหนอ จึงจะแก้ภรรยาเรียกอาเฮียสักที ให้เรียกคุณพ่อสักหน่อย เพราะเราไม่ใช่คนจีนจะมาเรียกอาเฮียทำไม ก็ควรจะเรียกคุณพี่นะ

สามีก็เลยมานั่งกรรมฐาน สามีเป็นคนซื่อ มีความรู้ถึงปริญาโท เป็นคนไม่อยากจะเถียงใคร ภรรยาก็ข่มเลยเรียกอาเฮียทุกวัน เลยสามีได้ธรรมะ แผ่เมตตาให้ภรรยาเป็นคนดีให้ได้

แล้วโยมนี่ก็กลับไป ภรรยาก็ว่า “เป็นไงได้สวรรค์ ได้นิพพานมาเท่าไรเล่าให้ฟังซิ” สามีก็ขี้มและสวดมนต์แผ่เมตตา

อยู่มาวันหนึ่ง สามีเป็นชี ๗ ไปประชุม กลับมาก็ดีก็เพราะไปแวะบ้านเพื่อน ภรรยาก็หาว่าสามีไปชู้แซ เอาเลยถกเขมร เลยค่า “ไอ้เฮีย อาเฮีย มาจนดีกจนดีสอง” สามีได้ปัญญาจากกรรมฐาน ปัญญาออกมาบอกว่า “นี่เธอนั่งเฉย ๆ ฉันจะพูดอะไรให้เธอฟังนะเธอ” “อ้าว! พูดมา อาเฮีย พูดมา พูดมา ไม่อยากฟัง” นั้นแนยายคนนี้สวยชะด้วย มีไฟ ฝี่ ชี้แมลงวันเหมือนนางพันธุรัตน์ อาตมาเห็นก็ชื่นใจ แหม! ถ้าเป็นสาว ๆ ก็ไปขอแล้ว นี่แก้แก่ซะแล้ว เลยสามีใจดีแผ่เมตตาบอก “น้อง เธอได้สามีก็ดีมาก เป็นมนุษย์จิตใจใสใจสะอาดบริสุทธิ์ อยู่กันมาจนมีลูกสามคนแล้วเธอก็นิสัยดี ลูกก็โตแล้ว เรียนก็เข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ไยเธอตอนนี้นิสัยเลวเล่า” “นิสัยเลวอย่างไร อาเฮีย ๆ” “พีโธเอ๊ย! น้องเอ๊ย ค่อย ๆ พูดกันเถอะ วันนี้พี่จะขอตัดสินใจ เอาหละไม่ เป็นไร เมื่อก่อนเธอได้ผิวเป็นมนุษย์ แต่เธอนิสัยไม่ดี ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ เสียใจด้วย เธอเลิกมีผิวมนุษย์แล้วหรือ ถึงไปเอาเหี้ยมาทำผิวซะได้”

เลยเก็บกระเป๋าเดินทางขึ้นรถทันที “ถ้าเธอเอาเหี้ยทำผิว ฉันอยู่กับเธอไม่ได้ ฉันไม่ใช่เหี้ย ฉันเป็นมนุษย์โสภาก เพราะฉันไปเจริญวิปัสสนากรรมฐานมา” สามีเลยขึ้นรถไปเชียงใหม่ หายไป ๑๐ วัน แล้วทำไง ฝ่ายภรรยาก็มาที่นี้ แต่อาตมาไม่คั่นกันหรอก บอก “หลวงพ่อดำ ช่วยฉันหน่อย สามีฉันหนีไป”

บอก “ช่วยไม่ได้ กลับไปก่อน ไม่สน” อีกสองวันก็มาอีก มาบ่อย ๆ

อาตมาก็นึกทำอย่างไร ต้องทำให้ชัด ก็บอกว่าต้องการให้ผัวกลับมา ต้องมานั่งกรรมฐาน “อย่างนั้นหรือคะหลวงพ่อกับฉันแล้วผัวจะมาไหม” ก็ตอบว่า “มาซิเอาหัวเป็นประกัน”

มานั่งยังไม่ทันเดินจงกรมเลย เตี้ยวมาอีกแล้ว บอก “หลวงพ่อกับผัวยังไม่เห็นมาเลย” โอ้ โท! แม่มากยายคนนี้ นั่งยังไม่ทันจะพองยุบ มาถามซะแล้วว่าผัวมาไหม

นั่งไปอีกวันหนึ่ง รุ่งขึ้นก็มาแต่มีดอีกแล้ว มานั่งปฏิบัติแล้ว คินยันรุ่งเลย ก็เลยถามว่า นั่งปฏิบัติอย่างไร บอก “พองหนอ ยุบหนอ ผัวไปที่ไหนหนอ พองหนอ ยุบหนอ เขาว่าไปทาง เชียงใหม่หนอ แล้วผัวจะกลับมาไหมหนอ” แหม! มันแย่จริง ๆ ยายคนนี้

ผลสุดท้ายก็เลยบอกว่า โยมนี้บาปมากค่าสามีนี โยมต้องขอโทษกรรมต่อสงฆ์ก่อน เสร็จแล้วนั่งกรรมฐานได้ดิบได้ดี ร้องไห้เลยบอกคิดถึงผัว โช้! พิโซ่เอ๊ย! เราไม่น่าจ้วงจาบค่าเขาเช่นนี้เลย ตั้งแต่นั้นมาอาตมาก็รู้กัน ก็โทรศัพท์ไปบอกสามีนี่ว่ากลับได้ ๆ

พอสามีนี่กลับมาที่คินดี นี้เตี้ยวนี้อยู่ด้วยกันมีลูก ๕ คนแล้ว

นี่ขอฝากญาติโยมไว้ เล่าเรื่องจริงให้ฟังนะ